

er der i § 4 fastslaaet et Princip, som hidtil aldeles ikke har været gjældende, idet der nemlig er bestemt, at Lærerinder, i Tilfælde af Egtteskab, tabe deres Pensionsret. Naar man altsaa selv indfører saadanne ganske nye Principer — og med Hensyn til dette Princip i § 4 skal jeg i Forbigaaende bemærke, at jeg beklager, at det er indfat, — saa kan man ikke med nogen Ret gjøre gjældende, at man er imod de Forslag af 15 ærede Medlemmer, til hvilke jeg sigter, fordi der derved indsættes et nyt Princip. For at forebygge en Misforstaaelse af mine Uttringer, skal jeg erklære, at jeg er imod Forslaget under Nr. 8 af 15 ærede Medlemmer, fordi jeg ikke kan erkjende, at Lærerinder bør stilles anderledes end Lærere; men jeg kan ikke være imod det af den Grund, som den ærede Ordfører har anført, fordi denne Grund er uholdbar, da man allerede i § 4 har indført et nyt Princip.

**Merf:** Der er til det Lovforslag, som her foreligger til 3die Behandling, stillet en Række Endringsforslag, som tildeels have til Hensigt at bringe Loven tilbage til den Skikkelse, den havde ved 2den Behandling, og da jeg tillod mig dengang at gjøre nogle Bemærkninger og ogsaa dengang havde stillet nogle Endringsforslag, med Hensyn til hvilke der nu atter foreslaaes Forandringer, maa det maastee nu være mig tilladt at høre mig derom. Ved det 1ste Endringsforslag søger den høitærede Minister paany at bringe Skolecommissionens Medbestemmelsesret ind for Ljøbstæbernes Vedkommende. Jeg har allerede tidligere udtalt, hvorfor jeg mener, at dette neppe vilde være rigtigt, og jeg skal tilføje, at naar den høitærede Minister, som eet af sine Hovedargumenter, har anført, at man ved en saadan mindre „Leilighedslov“ — som denne kaldes — ikke burde gribe ind i og forandre de bestaaende Principer, saa vil jeg dog henvise til, at jeg ikke veed, hvorledes man da vil opfatte Loven af 8de Marts 1856. Denne Lov, der jo paa ingen Maade paany organiserede vort Skolevæsen og navnlig lod Loven af 1814 staae, forandrede dog paa mange forskjellige Kanter denne Lov, hagtet den jo da ogsaa saa maatte blive en Leilighedslov. Saaledes vil den dog

aaabentbart kaldes saagobifom nærværende, da Loven af 1814 er den egentlig organisatoriske Lov; men ikke bestomindre har Loven af 1856 gjort Forandringer i denne, og det ikke engang til en enkelt Side, saasom Skolernes og Lærernes reent oconomiske Stilling, der egentlig er dens Formaal, men den har paa mange Punkter „leilighedsvis“ taget noget Andet med, og dengang havde man ikke Betænkelse derved. Her derimod finder man Betænkelse. Og dog behandler denne Lov et heelt nyt Moment i vore Skolers Organisation, Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet skal kunne ansætte Lærerinder. Dette er paa Lovomraadet noget saa aldeles nyt, og dets Vedtagelse vil medføre en saa gennemgribende Forandring, at man med fuldkommen samme Føie, hvormed man siger, at Spørgsmaalet om, at Skolecommissionens Medbestemmelsesret ikke maa forehæles, ogsaa maa lade dette hele Spørgsmaal, om Lærerindernes Ansættelse, ligge. Det er netop noget nyt, at ansætte Lærerinder, og det er et heelt Brud paa, saaledes som Loven fastsætter denne — hvorledes en kongelig Resolution for et Par Aar siden kunde indføre Forandringer, er mig ikke ganske klart; men i hvert Fald opretholdtes deri de for Lærerne gjældende Qualificationer af Examen &c., som nu af Ministeren frivilligt opgives — den bestaaende Ordning; men hvorfor har man ikke saa Betænkelse ved at komme med hele Loven? Jeg glæder mig over, at denne Lov er kommen frem, fordi jeg overhovedet glædede mig, dengang det System, at Lærerinder skulde kunne ansættes, blev adopteret. Jeg glæder mig dertil, fordi jeg troer, at Lærerinderne kunne i overordentlig mange Tilfælde virke i høi Grad heldbringende for vor Skoleunderviisnings Fremme; men jeg maa alligevel udtale, at jeg ganske vist seer et ligesaa stort Brud paa det System, som i 1814 blev adopteret ved Skoleloven derved, at Lærerinderne kunne ind, ja, endog et større Brud, end jeg seer derved, at man nu vilde bestemme, at Communalbestyrelsen skulde være den, der tog Beslutning i denne Sag. Spørgsmaalet om, hvem der er de Beslutningsmyndige i selve Communen, er dog i Virkeligheden et reent kommunalt Spørgsmaal. Det er i Virkeligheden et saa-